

šující jí přiznaný peníz 26.654 Kč, mělo býti použito jen k uspokojení oněch zadnějších věřitelů, kteří proti jejímu plnému uspokojení vznesli odpor. Jak plyne z §§ 232 druhý odstavec a 233 ex. ř., neomezují se účinky odporu s výsledkem se setkavšího a jsoucnosti pohledávky, jak tomu jest v projednávaném případě, se týkajícího, jen na věřitele, kteří vznesli odpor, nýbrž přichází úspěšný odpor k dobru všem na rozvrhu účastněným, i těm, kteří odpor nepodali. Vytýká tudíž spořitelna v L., že jí kromě 26.654 Kč nebyla přiznána alespoň částka zbývající z její zajištěné pohledávky po srážce pohledávek věřitelů, kteří odpor vznesli, neprávem. Dovolací rekurs spořitelny v L. není podle toho odůvodněn.

Pokud jde o dovolací rekurs vymáhajícího věřitele, v němž odporováno je tomu, že rekursní soud přiznal Jindřichu W-ovi na jeho pohledávku ještě další částku 3.333 Kč, jest stanovisko tohoto dovolacího rekurenta, že uvedená částka jmenovanému věřiteli z prodané nemovitosti nepřislušela, protože ji dostane v exekuci současně vedené na movitosti, neopodstatněné. Podle zástady vyslovené v § 15 knih. zák. má zástavní věřitel na vůli žádati uspokojení z kterékoli mu dané zástavy. Nebránila proto příkázání celé pohledávky Jindřicha W-a z nejvyššího podání za prodanou nemovitost okolnost, že vedl pro tutéž pohledávku exekuci na movitosti a že by v exekuci té došel po případě částečného uspokojení. Pro použití ustanovení § 222 ex. ř. nebylo místa, neboť scházejí pro ně předpoklady v uvedeném § vytknuté, zejména nešlo o společné zavazené nemovitosti a vytýká vymáhající věřitel ve svém dovolacím rekursu neprávem, že nebylo použito řečeného ustanovení.

Čís. 10779.

Mezizasílatelem ve smyslu čl. 380 obch. zák. jest zasílatel, na nějž jiný zasílatel, převzavší obstarání celé přepravy, adresuje přepravované zboží, by samostatně obstaral jeho další přepravu v určitém přepravním úseku.

Za všechny jiné osoby, kromě povozníků, lodníků a mezizasílatelů ručí zasílatel podle obecných zákonných pravidel.

Ustanovení § 1010, první věta, obč. zák., že plnomocník, jenž bez nutné potřeby odevzdal příkaz ke splnění náměstkovi, ručí sám za výsledek, není výjimkou ze zásady, že povinnost k náhradě škody předpokládá zavinění, a nezavádí ručení za výsledek bez ohledu na zavinění a na příčinnou souvislost škody se zaviněním, nýbrž znamená, že plnomocník ručí sám za všechny následky toho, že příkaz nesplnil bez nutné potřeby osobně.

Při ručení podle čl. 380 obch. zák. nepřichází v úvahu ustanovení § 1315 obč. zák. Nelze spatřovati zavinění ve volbě Československé Labské paroplavební společnosti.

I podle obchodního zákona i podle železničních přepravních řádů vyžaduje ručení železnic za škody, jež zboží utrpělo za dřívější přepravy, by železnice vstoupila do dřívější nákladní smlouvy podle původního nákladního listu.

(Rozh. ze dne 15. května 1931, Rv I 122/30.)

Žalující firma v Teplicích-Šanově zadala žalované zasílatelské firmě dopravu rýže z Hamburku do Teplic, až do Ústí n. L. vléčným parníkem. Při přezkoumání zboží zjistila žalobkyně, že rýže jest prostoupena intenzivním zápachem po desinfekčním prostředku, čímž byla žalobkyni způsobena škoda, jejíž náhrady se domáhala podle čl. 380 obch. zák. na žalované. Procesní soud první stolice žalobu zamítl.

D ů v o d y: Jest zjištěno, že mezi žalobkyní a žalovanou na základě písemné spediční oferty žalované z 13. května 1927, jež byla žalobkyni doručena a jež v bodu 1. obsahuje podmínku, že pro závazky a ručení žalované jsou směrodatné provozní řády, tarify, konosementní podmínky dovozních ústavů na dopravě súčasťných, a v bodu 5., že v převzetí nákladu žalovanou nejsou obsaženy úřední železniční vedlejší poplatky a staniční poplatky, pojištění, clo, celní poplatky, pobřežní poplatky, vážné, ledné, noční práce, poplatky z člunů a lodic (Kahn- und Schuten-überliegen), konosementní kolky, případné útraty za opravy, palubné, porto atd., dále obsahuje ustanovení »Elbekahn-Hamburg-Freihafen-Waggon-Teplitz-Schönau, via Aussig Landungsplatz 59 pf. per 100 kg exklusive Assekurenz-Zollspessen in Hamburg und Schandau, stat. Gebühr, Frachtbrief, Stempel und Porto etc., jakož i event. přírázky na malou vodu při nižším stavu vody než 150 cm minus na Drážďanském měřítku stavu vody, došlo dne 13. června 1927 ke smlouvě spediční, podle níž žalovaná převzala dopravu 100 balíků rýže — 1100 kg od firmy G. labským člunem via Ústí žalobkyni do Teplic-Šanova, že žalované nebylo zapovězeno použití mezispeditérů a že v tom ohledu strany vůbec nic neujednaly, že žalovaná předala dopravu rýže děčínské Lagerhausgesellschaft na základě oferty, v níž byly stanoveny dopravní výlohy, vyjmouc pojistné, celní výlohy v Hamburku a Žandavě, státní poplatek, nákladní listy a porto, jakož i přírázky na malou vodu při nižším stavu vody než 150 cm minus na drážďanském měřítku stavu vody, a to z Hamburku do Ústí labským člunem a z Ústí do Teplic drahou na adresu žalované, dále, že děčínská skladištní společnost udělila firmě B. s. s. r. o. v Hamburku příkaz, by odebrala rýži v Hamburku od G., dala naložiti do vlečného parníku a dopraviti na adresu děčínské skladištní společnosti do Ústí, že firma B. dala naložiti rýži do člunu č. 306 československé labské společnosti akciové a dopraviti do Ústí, kde na příkaz děčínské skladištní společnosti byl náklad ústeckou dopravní a skladištní společností přeložen z labského člunu do vagonu československých státních drah, načež byla rýže vypravena do Teplic. Soud zjišťuje dále, že ve člunu č. 306, v němž byla rýže naložena, bylo kromě jiného kusového zboží v druhé prostoře přední části lodi naloženo také 50 sudů kreosotového oleje, jenž byl v nákladním seznamu uveden omylem jako kokosový olej a že toho dne, kdy olej byl nakládán do člunů, bylo chladno a nebylo lze pozorovati, že olej má zvláštní zápach, že však kormidelník sestoupiv v teplejších dnech dolů, pocítil za Magdeburkem v člunu náhle karbolový zápach, načež člun vyvětral, posléze že když člun dospěl do Děčína-Laube, oznámil to plavební společnosti, načež byla odejmuta celní uzávěrka a celý člun byl vyvětrán, že kormidelník

obdržel příkaz, aby plul s člunem dále do Ústí, kde byla rýže zástupcem ústecké dopravní a skladištní společnosti a úředníkem dráhy převzata a přeložena do vagonu českosl. státních drah. Rýže společným naložením s kreosotovým olejem do člunu č. 306 dostala při dopravě z Hamburku do Děčína-Laube zápach po kyselině karbolové, činící ji nevhodnou k lidskému požívání. Z těchto zjištění je patrné, že vina na zkažení rýže stihá dovozce, československou labskou paroplavební společnost, poněvadž neměla společně s požívatiny, zejména s rýží naložiti do člunu produkt jako jest kreosotový olej, jenž se nakládá jen podmi-
nečně. Žalobkyně stihá jen speditéra, firmu Edmund W., mezispeditéry (dovozníky), zvláště pak československou paroplavební společnost ne-
žaluje pro utrpenou škodu. Žalobkyně opírala se v žalobě původně jen o článek 380 obch. zák., uvádějíc, že k náhradě škody jest povinen hlavní speditér. Žalobní důvod podle čl. 380 obch. zák. není však opod-
statněn. Žalobkyně tvrdí, že žalovaná jest podle tohoto zákonného usta-
novení povinna k náhradě škody, poněvadž zaslání požívatiny řečeným
způsobem odporuje venkoncem kupecké péči. Přichází tudíž podle
tvrzení samé žalobkyně v úvalu jen ručení speditéra za opomenutí péče
řádného obchodníka při volbě povozníků, plavců a mezipovozníků. Ručí
tudíž žalovaná jen za nedbalost v jich výběru. Použití náležité péče řád-
ného obchodníka má prokázati žalovaná. Ze zjištění soudu vyplývá, že
žalovaná použila jako mezispeditérů a povozníků děčínské skladištní
společnosti zaps. spol. s r. o. a tato firmy B. v Hamburku a ústecké
dopravní a skladištní společnosti a že firma B. dala provést dopravu
československou labskou plavební akciovou společností na člunu čís. 306.
Jest nesporno, že žalobkyně nezakázala žalované použití mezispeditérů,
povozníků a plavců. Žalobkyně za sporu vůbec netvrdila, že proti spe-
ditérům a povozníkům vyvoleným žalovanou jsou pochybnosti, zvláště
proti jejich solidnosti. Naopak udal znalec, že podle jeho obchodnické
zkušenosti jsou děčínská skladištní společnost, jakož i labská plavební
akc. společnost známé jako spolehlivé firmy. Soud zjistil, že ústecká
spediční a skladištní společnost a firma B. v Hamburku jsou velkými
spedičními firmami, s nimiž jest děčínská skladištní společnost po mnoho
let v obchodním spojení a že mezi nimi nedošlo nikdy k nedorozumění.
Ani žalobkyně nemohla udati nic, z čeho by se dalo usuzovati na ne-
spolehlivost žalované jako speditéra nebo mezispeditéra a povozníků jí
zvolených. Žalobkyně netvrdí, že žalovaná nějak porušila spediční
smlouvu, uzavřenou na základě oferty ze dne 13. května 1927. Žalovaná
uzavřela s děčínskou skladištní společností řádnou spediční smlouvu.
Žalovaná neručí však za chyby, jichž se dopustí patřičným způsobem
zvolený povozník, plavec nebo mezipovozník (Staub-Pisko § 3 b) od-
stavec 2 článku 380 obch. zák.). Ježto podle zjištění soudu bylo zkažení
rýže způsobeno povozníkem, československou plavební společností
akciovou, ana dala naložiti k rýži kreosotový olej, neručí žalovaná za
toto povozníkově pochybení, čímž jest i vyloučeno, že škoda byla při-
voděna lidmi žalované, jichž použila při provádění spediční smlouvy.
Žalobkyně uplatňovala, že podle § 8 něm. říšského zákona o soukromo-

právních poměrech »Der Binnenschiffahrt und der Flösserei« z 15. června 1895 jsou plavci povinni pečovat o náležité uložení nákladu tak, by bylo lze při rozumném uvážení všech okolností a při vší prozíravosti pokládati nebezpečí pro náklad z jeho uložení za vyloučeno. Toto ustanovení opírá se o § 7 cit. zák. »Binnenschiffahrtsgesetz«, který jedná o péči a o ručení plavcově. Tento § 7 ustanovuje, že plavec ručí za všechnu škodu z opomenutí péče řádného obchodníka nejen majiteli lodí, nýbrž i účastněným na nákladu (odesílateli a příjemci), dále že se udělením příkazu zavazuje vlastník lodi osobně, byl-li při udělení obeznámen s věcí. Toto zákonné ustanovení nevyslovuje tudíž nic jiného, než že plavec (vlastník lodí) ručí za eventuelní škodu; kryje se tudíž úplně s názorem soudu, že nikoli žalovaný jako speditér, nýbrž povozník (plavec) ručí za povstalou škodu, to tím spíše, ano podle posudku znalce bylo povinností povozníkovou vyrozuměti děčínskou skladištní společnost o vadách zjištěných kormidelníkem. Mezi stranami jest nesporno, že spediční smlouva ze dne 30. června 1927 byla uzavřena na základě nabídky žalované ze dne 13. května 1927 a že v bodě 1. této nabídky byla obsažena podmínka, že pro závazek a pro ručení žalované jsou směrodatné provozní řády, tarify a konosementní podmínky dopravních ústavů účastněných při dopravě. Ve všeobecných podmínkách, sestavených spolkem hamburských speditérů, jež platí pro všechny příkazy speditérům udělené, ať jsou jakéhokoliv obsahu, ustanovuje se výslovně v § 18, že speditér ručí za zvolené jím mezispeditéry a pomocníky při plnění jen podle ustanovení § 831 německého zákona odst. 1 pro německou říši. § 831 něm. obč. zák. ustanovuje: Wer einen anderen zu einer Verrichtung bestellt, ist zum Ersatze des Schadens verpflichtet, den der andere in Ausführung der Verrichtung einem Dritten wiederrechtlich zufügt. Die Ersatzpflicht tritt ein, wenn der Geschäftsherr bei der Auswahl der bestellten Person die im Verkehr erforderliche Sorgfalt nicht beobachtet, oder wenn der Schaden auch bei Anwendung dieser Sorgfalt entstanden sein würde. Jest tudíž zjištěno, že žalovaná ručí i podle domácího, i podle německého práva i podle spediční smlouvy žalobkyní v tuzemsku za škody způsobené mezispeditéry a povozníky jí zvolenými jen za nedbalost ve výběru, tudíž v souzeném případě, kde nebylo prokázáno toto zavinění, pokud se týče kde žalovaná prokázala, že použila péče řádného obchodníka při volbě, za niž zodpovídá, nemusí nahraditi škodu. Ježto žalobce výslovně vyvozuje ze spediční smlouvy se žalovanou nárok na náhradu škody, tato spediční smlouva byla mezi stranami jako tuzemci uzavřena nepochybně v tuzemsku (článek 321 obch. zák.), jest použití práva tuzemského. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Jádrem odvolání jest výtká nesprávného posouzení věci po stránce právní, jež spatřuje odvolatelka v tom, že podle názoru prvního soudu jest především zkoumati, zdali žalovaný zasilatel při výběru dovozníků, lodníků a mezispeditérů osvědčil péči řádného obchodníka, zejména zda ji osvědčil, ano ho po zákonu postihuje břemeno průvodní, a obrací se proti tomu, že první soud otázku tuto zodpověděl kladně. Napadajíc tento názor prvního soudu, snaží se

odvolatelka především dokázati, že žalovaná strana k provedení uloženého jí příkazu nepoužila ani povozníků, lodníků nebo mezispeditérů, nýbrž, jak prvním soudem zjištěno bylo, uloženou jí dopravu zboží z Hamburku do Teplice-Šanova předala děčínské společnosti skladištní. Z toho odvozuje žalobkyně, že tuto společnost nelze považovati za mezispeditéra, nýbrž za podspeditéra, za něhož neručí žalovaná strana jen v rámci čl. 380 obch. zák., nýbrž mnohem širě, že za pochybení podspeditéra ručí tak jako za pochybení vlastní. Avšak námitka ta není způsobila, by otrásla správnými vývody prvního soudu. Rozdíl mezi pojmem mezispeditéra a podspeditéra nemá v zákoně opory — jinak u povozníka a podpovozníka čl. 401 obch. zák. —, nýbrž vytvořen byl jen v nauce a spočívá v tom, jak odvolatelka správně v souhlasu s komentářem Staub-Pisko uvádí, že za mezispeditéra jest považovati zasílatele, na jehož adresu jest zboží zasláno, jinak jde o podspeditéra, ohledně něhož může po případě nastoupiti ručení širší. Soud první ovšem zjišťuje, že žalovaná strana svěřenou jí dopravu zboží z Hamburku do Teplic-Šanova předala firmě »Tetschner Lagerhausgesellschaft reg. Gen. m. b. H.«, avšak odvolatelka přehlíží, že dle dalšího zjištění prvního soudu, jež není bráno v odpor, tato firma udělila firmě B. příkaz, aby odebrala zboží v Hamburku od firmy G., dala naložiti do vlečného parníku a dopravit na adresu děčínské skladištní společnosti, do Ústí atd. Mýlí se tudíž odvolatelka, majíc za to, že »Tetschner Lagerhausgesellschaft« byla podspeditérem. I podle názoru odvolatelky jest ji považovati za mezispeditéra, ohledně něhož ručí žalovaná jen v rámci čl. 380 obch. zák. Avšak i kdyby bylo správné, že děčínská skladištní společnost byla podspeditérem, ručila by žalovaná strana, ano se poškození zboží stalo zaviněním československé paroplavební akc. společnosti při dopravě v člunu po Labi, zase jen za zachování péče řádného obchodníka při výběru a zjednání této čsl. paroplavební akc. společnosti Labské. A v té příčině zjistil první soud, že při výběru mezispeditérů, zejména »Tetschner Lagerhausgesellschaft« osvědčila žalovaná strana péči řádného obchodníka, a to i se stanoviska § 1315 obč. zák. Zjištění tato spočívají na provedených důkazech, aniž žalovaná strana se pokusila zjištění tato bráti v odpor. Posléze byla i při výběru čsl. paroplavební labské akc. společnosti zachována péče řádného obchodníka, neboť podnik tak velkému vzhledem k posudku znaleckému nelze upírati zdatnost.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání žalující firmy, podanému podle § 503 čís. 2 a 4 c. ř. s. pro nesprávné právní posouzení a neúplnost řízení, lze přisvědčiti jen v jediném bodě, jen v tom, že vedlejší intervenientka, Děčínská skladištní společnost, nebyla k žalované firmě v poměru mezizasílatele, nýbrž v poměru t. zv. podzasílatele. Mezizasílatelem ve smyslu čl. 380 obch. zák. jest zasílatel, na něhož jiný zasílatel, převzavší obstarání celé přepravy, adresuje přepravované zboží, by samostatně obstaral jeho další

přepravu v určitém přepravním úseku. Mezizasílateli byli v souzeném případě firma B. v Hamburku, jež obstarala přepravu z Hamburku do Ústí n. L., a Aussiger Transport- und Lagerhausgesellschaft, jež obstarala přepravu z Ústí n. L. do Teplic-Šanova. Děčínská skladištní společnost neměla zboží nikdy v bezprostřední moci a neujednala o jeho přepravě sama ani s Českosl. Labskou paroplavební společností, ani se železnicí smlouvu. Převzala od žalované firmy příkaz obstarati celou přepravu z Hamburku do Teplic-Šanova ke splnění na místo žalované firmy a vyřídila jej prostřednictvím obou jmenovaných mezizasílatelů. Podle přirozené povahy zasílatelského příkazu nemůže se jeho splnění zpravidla obejít bez povozníků, lodníků a mezizasílatelů, proto obmezuje čl. 380 obch. zák. ručení speditérovo za povozníky, lodníky a mezizasílatele v souhlasu s druhou větou § 1010 obč. zák. za zavinění při jich výběru. Za všechny jiné osoby, jichž zasílatel použije ke splnění příkazu, zvláště i za podzasílatele, na něhož přenesl splnění celého příkazu, ručí podle obecných zákonných pravidel. Potud jest dovolání v právu. V nepravu jest, pokud doličuje, že podle obecných zákonných pravidel žalovaná firma ručí, přenesší splnění spedičního příkazu na jiného zasílatele (podzasílatele), za všechnu škodu, kterou zásilka za přepravy číkoliv vinou byla postižena. Podle § 1313 a) obč. zák. ručí žalovaná firma jen za zavinění Děčínské skladištní společnosti jako za vlastní zavinění, podle první věty § 1010 obč. zák. ručí za všechnu (i nahodilou) škodu, která vznikla tím, že spediční příkaz odevzdala bez nutné potřeby Děčínské skladištní společnosti k provedení. Ustanovení první věty § 1010 obč. zák., že plnomocník, jenž bez nutné potřeby odevzdal příkaz ke splnění náměstkovi, ručí sám za výsledek, není výjimkou ze zásady, že povinnost k náhradě škody předpokládá zavinění, a nezavádí ručení za výsledek bez ohledu na zavinění a na příčinnou souvislost škody se zaviněním, nýbrž znamená, že plnomocník ručí sám za všechny následky toho, že příkaz nesplnil bez nutné potřeby osobně. Naproti tomu neručí plnomocník, nedopustil-li se jeho náměstek zavinění a není-li škoda v příčinné souvislosti s přenesením příkazu na náměstka. V souzeném případě jde o škodu vzniklou za přepravy člunem Československé Labské paroplavební společnosti, za kterou ručila tato společnost jako povozník. Zasílatel i mezizasílatel, jenž jí odevzdal zboží k přepravě, ručí za škodu jen podle čl. 380 obch. zák., tedy dopustil-li se zavinění volbou této společnosti jako povozníka. Jelikož v této volbě nelze spatřovati zavinění a na vznik škody nemělo vlivu, kdo volbu provedl a že žalovaná firma pověřila provedením spedice Děčínskou skladištní společností, neručí žalovaná firma za škodu ani podle obecných zákonných předpisů. Marně pokouší se dovolání doličiti, že i podle čl. 380 obch. zák. ručí Děčínská skladištní společnost a následkem toho i žalovaná firma za Československou Labskou paroplavební společnost, poukazujíc k § 1315 obč. zák. a k tomu, že zjištěné vadné naložení zboží na člun o sobě dokazuje nezdatnost tohoto dopravního podniku. Podle čl. 1 obch. zák. platí v obchodních věcech především předpisy obchodního zákoníka; k ustanovením obecného občanského zákoníka lze

přihlížeti jen tam, kde obchodní zákon nemá vlastních předpisů. Pokus vyvrátiti poukazem k § 1315 obč. zák. zcela jasný a určitý předpis čl. 380 obch. zák., podle něhož zasílatel ručí za povozníky, lodníky a mezizasílatele jen, pokud se dopustil zavinění při jich výběru, musí býti proto odmítnut jako příčíci se zákonu. Jen mimochodem se podotýká, že žádný hromadný dopravní podnik není uchráněn před možností, že jeho lidé zaviní škodu, že proto nelze z jednotlivého případu usuzovati na nezpůsobilost a nespolehlivost podniku a že spatřovati zavinění ve volbě Československé Labské paroplavební společnosti, tedy polostátního přepravného podniku, vybaveného částečným monopolem, jest právě tak nemožné, jako by bylo nemožno pokládati za zavinění, že přepravou byla pověřena železnice. Spíše by bylo pokládati za zavinění, kdyby přepravou byl býval pověřen některý soukromý lodník, zvláště když při volbě přepravního podniku nejde jen o jeho technickou způsobilost a spolehlivost, nýbrž i o mohoucnost nahraditi případnou škodu. Posléze jest dovolatelce nesprávným právním posouzením, že nebylo uznáno na zavinění žalované firmy, jehož se prý dopustila tím, že neuplatnila nárok na náhradu škody proti železnici, jež vydala v Teplicích-Šanově po přepravě zboží v poškozeném stavu. Všechny sem spadající vývody dovolací, i ony, jimiž se doličuje kusost řízení pro zamítnutí nabídnutého důkazu výsledkem stran, spočívají na právním názoru, že železnice ručila jako poslední na přepravě zúčastněný povozník za všechny škody vzniklé za přepravy z Hamburku do Teplic-Šanova. Názor ten jest mylný. Nehledíc k tomu, že místo čl. 395 a 401 obch. zák., jichž se žalobce dovolává, platily v době dodání zboží o ručení železnice §§ 84 a 100 železničního dopravního řádu čís. 203/21, vyžaduje i podle obchodního zákona i podle všech železničních přepravních řádů ručení železnice za škody, které zboží utrpělo za dřívější přepravy, by železnice vstoupila do dřívější nákladní smlouvy podle původního nákladního listu. Předpokladem takového ručení v souzeném případě by bylo, že zboží bylo přepravováno z Hamburku přímo do Teplic-Šanova na základě jediného nákladního listu. Ve skutečnosti byl však po vydání zboží mezizasílatelovi v Ústí n. L. vyhotoven o něm nový nákladní list, a odevzdáním zboží s novým nákladním listem k železniční přepravě do Teplic-Šanova byla ujednána nová samostatná nákladní smlouva, podle níž ručila železnice jen za onen stav zboží, v němž jí bylo v Ústí n. L. odevzdáno k přepravě. Protože bylo zjištěno, že zboží bylo poškozeno již před tím, za dopravy člunem, nemohl míti spor proti železnici o náhradu škody, jehož neprovedení žalobce přičítá žalované firmě za vinu, úspěch, a byl by znamenal jen zbytečné útraty ke škodě žalobcově. Ani v tomto směru nejsou tedy uplatněné dovolací důvody opodstatněné.

Čís. 10780.

Prvá věta § 1300 obč. zák. nepředpokládá přímo radu úplatnou, nýbrž radu na základě smlouvy mezi rádcem a poškozeným.

Pro druhý případ § 1300 obč. zák. nestačí hrubá nedbalost.